

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 8C/59/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112210529
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kordošová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2016:2112210529.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Janou Kordošovou v spore medzi stranami žalobcu: G. O., nar. XX.X.XXXX, K. XX, G., zast. advokátom: JUDr. Gabriel Stanislavský, Hlavná 29, Trnava, a žalovaného: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody, takto

rozhodol:

Žaloba sa zamietá.

Žalovaný má nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 23.5.2012 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi majetkovú ujmu 3.541,79 eur a nemajetkovú ujmu 509,64 eur s tým, že v časti nemajetkovej ujmy bolo konanie zastavené právoplatným uznesením Okresného súdu Trnava z 11.1.2013 č.k. 8C/59/2012-74. Žiadal tiež priznať náhradu trov konania.

2. Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 14.3.2013 č.k. 8C/59/2012 - 80 bola žaloba žalobcu prvýkrát zamietnutá z dôvodu, že nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nezákonného rozhodnutia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a rozhodnutím o väzbe, nepovažoval súd prvej inštancie za opodstatnený a žalobu nepovažoval za dôvodnú. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil prvoinštančný súd poukazom na § 1 ods. 1 a 2, § 2, § 3, § 4, § 5 ods. 1 a 2, § 9, § 10, § 25 a § 26 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej tiež len „SZoZŠ“ alebo „starý zodpovednostný zákon“) a § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „NZoZŠ“ alebo „nový zodpovednostný zákon“) a § 442 Občianskeho zákonníka.

3. Žalobca v žalobe označil žalovaného ako Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, 813 11 Bratislava, v doplnení žaloby z 30.7.2012 (č. I. 30) označil žalovaného ako Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, 813 11 Bratislava.

4. Podľa § 19 O. s. p. (účinného do 30.6.2016), spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

5. Podľa § 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby a podľa § 21 takéhoto zákona pokiaľ je účastníkom občianskoprávných vzťahov štát, je právnickou osobou.

6. Podľa § 21 ods. 4 vety prvej O. s. p. (účinného do 30.6.2016), za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu.

7. Podľa § 25 ods. 1 SZoZŠ, za škodu spôsobenú rozhodnutím zodpovedá podľa tohto zákona Československá socialistická republika (od 29. marca 1990 na základe ústavného zákona č. 81/1990 Zb. Česko-slovenská federatívna republika a od 23. apríla 1990 do 31. decembra 1992 na základe ústavných zákonov č. 101/1990 Zb. a č. 542/1992 Zb. Česká a Slovenská Federatívna Republika), ak rozhodnutie vydal štátny orgán Československej socialistickej republiky (rozumej i ČSFR); v ostatných prípadoch zodpovedá Česká socialistická republika (od 6. marca 1990 na základe ústavného zákona ČNR č. 53/1990 Zb. Česká republika) alebo Slovenská socialistická republika (od 1. marca 1990 na základe ústavného zákona SNR č. 50/1990 Zb. Slovenská republika) a to isté platí aj vtedy, ak ide o škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Podľa odseku 2 takéhoto ustanovenia v právnych vzťahoch upravených v tomto zákone vystupuje v mene štátu ústredný orgán uvedený v § 9 ods. 1.

8. Podľa § 9 ods. 1 vety prvej a druhej SZoZŠ, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni.

9. I podľa čl. I § 4 ods. 1 písm. a/ bodu 1. NZoZŠ, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

10. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave ako súd odvolací vo svojom uznesení z 13.3.2014 sp.zn. 10Co/107/2013 uviedol, že „Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky“ právnickou osobou, ani osobou s potrebnými zákonom vyžadovanými spôsobilosťami (spôsobilosťou mať práva a povinnosti a spôsobilosťou byť účastníkom konania) nie je. Rovnako uviedol, že tu nie je ani legitímny zámer priznať útvaru označenému práve spomínaným spôsobom spôsobilosť vystupovať v právnych vzťahoch či v súdnom konaní. Pokus vytvoriť „subjekt“ s označením „Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti“ a u takéhoto „subjektu“ usudzovať i na existenciu príslušných spôsobilostí podľa hmotného i procesného práva, je vylúčené a takýto subjekt nemôže v konaní vystupovať, keďže sa jedná o právne nemožného kríženca dvoch právnických osôb a za jeho účasti v konaní vydané rozhodnutie neobstojí po stránke formálnej i materiálnej právoplatnosti a nemôže sa stať ani vykonateľným. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

11. Povinnosťou súdu prvej inštancie bolo v ďalšom konaní riadiť sa záväzným názorom odvolacieho súdu, vykonať pokus o odstránenie vady v označení žalovaného a podľa výsledku zvoliť ďalší postup vrátane rozhodnutia o zámene žalovaných alebo o pripustení vstupu ďalšej žalovanej do konania (ak sa vady označenia novej žalovanej podarí odstrániť a žalobca dá najavo, ktorý z oboch možných procesných postupov preferuje), zopakovania dokazovania a vydania nového rozhodnutia vo veci samej, v prípade zabezpečenia podmienok konania.

12. Tunajší súd uznesením č.k. 8C/59/2012-109 zo 4.6.2014 vyzval žalobcu na doplnenie žaloby doručenej súdu 23.5.2012 v spojení s doplnením žaloby doručenej súdu 30.7.2012 tak, že riadne označí žalovanú. Na to žalobca zareagoval podaním doručeným súdu dňa 12.6.2014, v ktorom označil žalovanú ako Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky Župné námestie č. 3 813 11 Bratislava.

13. Súd vo veci pojednával dňa 14.3.2013, ktoré pojednávanie odročil za účelom procesného rozhodnutia. Dňa 17.10.2014 vyzval súd Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, aby sa vyjadrilo, či súhlasí so zámenou účastníkov z Ministerstva spravodlivosti SR na Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR v zmysle podania žalobcu zo dňa 12.6.2014. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky oznámilo súdu podaním doručeným dňa 18.11.2014,

že nesúhlasí s navrhovanou zámenou účastníkov podľa § 92 ods. 4 O.s.p. (účinného do 30.6.2016) a žiadalo, aby súd nepripustil zámenu účastníkov konania na strane žalovaného.

14. Uznesením tunajšieho súdu č.k. 8C/59/2012-128 zo dňa 24.11.2014 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/93/2015 z 24.3.2016, právoplatnými 22.9.2016, nebola pripustená zámena účastníkov konania podľa vtedy účinného ustanovenia procesného predpisu (§ 92 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku) a žalovaným ostalo v konaní Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Podľa aktuálnej úpravy tento inštitút Civilný sporový poriadok už neupravuje. Nedostatok vecnej legitímácie v dôsledne kontradiktórnom spore sa rieši novým sporom, nie pokračovaním pôvodného sporu.

15. Súd vo veci znova pojednával dňa 12.12.2016, kedy vec aj rozhodol, po vypočutí strán sporu a oboznámení sa s obsahom spisového materiálu.

16. Žalobca vypočutý prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní uviedol, že v žalobe podanej na súde dňa 23.5.2012 je na strane žalovaného uvedené Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „MS SR“). Žalovaný pod hlavičkou MS SR dával vyjadrenie dňa 11.10.2012, kde vôbec nenamietal, že by nemal byť účastníkom konania. Následne 30.10.2012 a 10.1.2013 sa konalo pojednávanie za prítomnosti žalovaného MS SR a ani na jednom z týchto pojednávaní sa žalovaný nezmenil o tom, že by nemal byť účastníkom konania. Dňa 11.1.2013 okresný súd vydal uznesenie, kde za žalovaného označil Slovenskú republiku - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. 21.2.2013 sa už v spise uvádza ako žalovaný Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a takisto 14.3.2013 v konaní vystupuje ako žalovaný Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR. K uvedenej zmene na strane žalovaného v prvom aj druhom prípade došlo na základe výzvy súdu na zmenu účastníka na strane žalovaného a oznámením zmenu súd v plnom rozsahu akceptoval a dal to do svojich rozhodnutí. Zo žalobcovi neznámych dôvodov bez akéhokoľvek vyzvania mu bolo doručené uznesenie tunajšieho súdu zo dňa 24.11.2014, kde súd rozhodol, že nepripúšťa, aby z konania vystúpil žalovaný a na jeho miesto vstúpila Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR. Tým, že žalobca v predchádzajúcich konaniach len vyhovel výzve súdu a opravil chybu v označení žalovaného mal za to, že tento problém je v predmetnom konaní odstránený. Žalobca očakával, že bude vykonaný pokus o odstránenie vady v označení účastníka, lebo podľa jeho názoru by bolo nesprávne a formalistické, aby pre nesprávne označenie žalovaného bol žalobca ukrátený na svojich právach domáhať sa majetkovej ujmy spôsobenej nezákonnou väzbou. Očakával, že súd prvej inštancie poučí žalobcu o správnom označení žalovaného, pripustí správne označenie strán sporu a v ďalšom konaní sa bude zaoberať len otázkou uplatnenej náhrady majetkovej ujmy.

17. Žalovaný mal za to, že táto situácia by nevznikla, ak by samotný žalobca v podanej žalobe správne označil žalovaný subjekt v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z.z. Nakoľko Okresný súd Trnava rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 14.3.2013, ktorý bol napadnutý odvolaním zo strany samotného žalobcu, krajský súd preskúmaval napadnutý rozsudok, kedy v rámci skúmania splnenia procesných podmienok dospel k záveru, že v konaní na prvom stupni bol nesprávne označený žalovaný subjekt, pričom krajský súd zároveň uviedol ako malo vyzerať označenie žalovaného subjektu, kedy žalovaným subjektom mala byť Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR. Po doručení zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.3.2014, podal žalobca podanie s označením č.k. 8C/59/2012 - doplnenie podania zo dňa 12.6.2014 (č.l. 113), kde uviedol označenie žalovanej (žalovaných) Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 3, 813 11 Bratislava. Následne Okresný súd Trnava výzvou zo dňa 17.10.2014 vyzval žalovaného, či súhlasí so zámenou účastníkov z Ministerstvo spravodlivosti SR, na Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR. Následne sa žalovaný vyjadril, že nesúhlasí so zámenou a to podaním zo dňa 6.11.2014, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Trnava 17.11.2014. Okresný súd Trnava vydal dňa 24.11.2014 uznesenie, ktorým rozhodol, že nepripúšťa, aby z konania vystúpil žalovaný a na jeho miesto do konania vstúpila Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR. Potom sa žalobca voči tomuto uzneseniu odvolal a Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 24.3.2016 potvrdil napadnuté uznesenie Okresného súdu Trnava. Vzhľadom na uvedené žalovaný má za to, že Ministerstvo spravodlivosti SR nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaní a z dôvodu, že nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti žiadal súd, aby žalobu zamietol.

18. Žalobca postoj žalovanej strany považoval za alibistický, lebo v priebehu predchádzajúcich konaní predmetné nesprávne označenie žalovaného akceptoval, zúčastňoval sa pojednávani a svoju obranu zameral predovšetkým na podstatu sporu, t.j. či žalobcovi vznikol alebo nevznikol nárok na vyplatenie odškodného. Podľa názoru žalobcu by bolo správne, aby súd pripustil zmenu v označení žalovaného, resp. jeho bližšie označenie a v ďalšom konaní sa zoberal iba otázkou podstatnou, t.j. či orgány v trestnom konaní porušili alebo neporušili zákon. Poukázal na fakt, že ani samotnému krajskému súdu nebolo jasné, ako má znieť označenie žalovaného, keď uviedol, že správne označenie by malo znieť Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR alebo Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, to znamená, že ani sám zástupca žalovaného neuviedol správne pomenovanie inštitúcie, ktorá by v tomto konaní mala vystupovať ako žalovaná strana.

19. Podľa § 61 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej „CSP“, procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

20. Podľa § 73 CSP, na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát.

21. Podľa § 129 ods. 1 a 2 CSP, ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní (1). V uznesení podľa odseku 1 súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba doplniť alebo opraviť a poučí o možnosti podanie odmietnuť (2).

22. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

23. Podľa § 135 ods. 1 a 2 CSP, ak je stranou štát, v žalobe sa označuje uvedením jeho názvu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná (1). Ak je stranou štátny orgán, v žalobe sa označuje uvedením názvu tohto štátneho orgánu (2).

24. Podľa § 160 ods. 1 až 3 CSP, súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom (1). Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (2). Poučovaciu povinnosť podľa odsekov 1 a 2 súd nemá, ak je a) stranou štát, štátny orgán alebo právnická osoba a osoba, ktorá za ňu koná, alebo jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) strana zastúpená advokátom, právnickou osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, odborovou organizáciou alebo fyzickou osobou, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (3).

25. V danom prípade sa žalobca žalobou podanou priamo voči Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky domáhal náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nezákonného rozhodnutia o väzbe.

26. Na to, aby sa niekto stal stranou sporu, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok a či sa žalobou domáha nároku voči tomu, kto je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu.

27. Zo spisu vyplýva, že rozhodujúcou otázkou pri posudzovaní opodstatnenosti žaloby bola v danej veci otázka vecnej legitímácie, konkrétne pasívnej legitímácie žalovaného. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana civilného sporového konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný), a opačná procesná strana (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu),

alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

28. Nedostatok pasívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (žalovaný), ním nie je. Či je strana civilného sporového konania vecne legitimovaná, sa ukáže v konečnom rozhodnutí. V priebehu konania nie je povinnosťou súdu poučovať žalobcu o tom, koho má podľa hmotného práva žalovať. Takéto poučenie by totiž presahovalo poučovaciu povinnosť súdu podľa § 5 O.s.p. (teraz § 160 CSP) a bolo by v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov zakotvanej v ustanovení § 18 O.s.p. (teraz princíp rovnosti zbraní zakotvený v čl. 6 CSP), ako aj v ustanoveniach čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky. Uviesť je potrebné aj to, že poučenie o tom, koho má žalobca podľa hmotného práva žalovať (vecnú legitímáciu), nie je možné zamieňať s nesprávnym, neúplným alebo nezrozumiteľným podaním strany a jej absenciu odstraňovať postupom podľa § 43 ods.1 O.s.p. (teraz § 129 ods. 1 CSP) (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27.11.2002, sp. zn. 4Cdo/123/2002).

29. Vzhľadom na vyššie uvedené, po ustálení okruhu subjektov v konaní, keď nebol dôvod na odstraňovanie väd žaloby v označení žalovaného, ktorý má právnu subjektivitu, avšak ako Ministerstvo spravodlivosti SR nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v zmysle § 25 ods. 1 SZoZŠ a § 4 ods. 1 písm. a/ bodu 1. NZoZŠ, lebo je ním len Slovenská republika konajúca prostredníctvom tohto štátneho orgánu, súdu neostávalo iné ako žalobu z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie na strane žalovaného zamietnuť.

30. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP).

31. O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 1, 2 CSP).

32. Vzhľadom na úplný úspech žalovaného v spore súd rozhodol, že má nárok na náhradu trov konania voči protistrane v plnej výške, o ktorej bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak povinný nesplní povinnosť uloženú mu týmto rozsudkom, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.